

ЦѢНА:

За година . . . 10 л.
 „ 6 мѣсеца . . . 5 л.
 „ въ странѣ . . . цѣна 15 л.

Абонамента въ прѣдплата.

Цѣна за обявление:

На 4 стр. за единъ родъ 15 ст.
 „ 1 стр. „ „ 1 л.—
 „ другитѣ стр. „ — 50 ст.

Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

ИЗДАВА ЗА СЕГА САМО ВЪ ЧЕТВЪРТАКЪ.

Редакторъ-Издателъ П. Бобчевский.

Д-ръ ГЕОРГИ С. ГЕОРГИЕВИЧЪ,

свършващият науки си въ Парижский университетъ,

приема болни въ домътъ на Г-нъ Сав-
 вовъ, II участъкъ, № 1241, всеки денъ
 отъ 2 до 4 часътъ послѣ плащъ.

Бѣднитѣ граждани и ученици лѣ-
 кува безплатно.

(4—59—3)

Продължава се записването абонати на

„ЧЕРНО МОРЕ“

Цѣна прѣдплатена: за година 10 лева,
 за 6 мѣсеца 5 лева.

Записването въ гр. Варна става въ
 книжарницата на г-на Хр. Войниковъ
 Прѣславска улица, и въ администра-
 цията на вѣстника (домъ Бобчевский
 № 335, срѣщу градската градина).

Външнитѣ абонати трѣбва да се об-
 раћа направо до редакторъ-издателя
 на вѣстника Бобчевский.

Администрацията.

ЕВРЕЙСКОТО ДРУЖЕСТВО.

Въ Лондонъ е основано и регистрирува-
 но вече въ Министерство на Търговията ед-
 но важно дружество Limited (съ ограничена
 отговорност), имѣюще за пряма цѣль, да
 осмислени проекта на баронъ Хирша, отно-
 сително прѣселването на еврейтѣ. Ето глав-
 нитѣ точки отъ устава на туй дружество:
 то ще се нарича „Еврейска колонизационна асо-
 циация“. Капиталъ 2,000,000 лири стер-
 линги (50 милиона лева) съ 20,000 акции
 (всека по 100 л. стерл.) Отъ тѣхъ 19,990
 акции взема самъ баронъ Хиршъ, а остан-
 литѣ 10 акции ще се разпрѣдѣлятъ между
 г-да Ротшилда, Съръ Юлиана Голдшмидтъ,
 Соломона Райнахъ и др. евреи — милионери.
 Сѣдалището на дружеството е въ Лондонъ.
 Цѣльта му е опрѣдѣлена тъй: да помага и
 насърчава прѣселването на Еврейтѣ отъ
 всички страни въ Европа и Азия, особено отъ
 ония държави, гдѣто би били притѣснявани
 еврейтѣ съ особенни налози, съ политическа
 неспособност или съ други ограничения;
 ще образува и настанн въ особенни райони,
 въ Сѣвѣрна и Южна Америка и въ други
 земи, колонии земеделчески, търговски и пр.
 За постигането на цѣльта си, дружеството
 ще купува или добива даромъ земи, на кои-
 то ще може да основава земеделчески, тър-
 говски и други заведѣния; ще може още да
 учрѣди или да подпомага всекакви заведѣ-
 ния, нуждни за доброто, нравствено и мате-
 риално, състояние на колонитѣ; също ще
 може да върши и всекаква търговия, която
 би могла да бѣде полезна за развитието на

Еврейтѣ; най-сетнѣ, то ще може да уч-
 рѣда агенции за прѣселване въ Европа и
 другагдѣ. Въ случай на растуриѣне на дру-
 жеството, ако слѣдъ исплащане на всички
 дългове би останали располагаеми фондове
 (пари или имотъ), тѣ не ще се върнатъ на
 акционеритѣ, а ще се употребятъ за други
 еврейски учрѣждения, които би имали цѣль,
 подобна на тая на туй дружество.

Ето какъ се поддържатъ хората! Тѣ не
 търсятъ „чужди капитали“, за да забогатѣ-
 ватъ, защото знайтъ, че ще се съспинатъ
 повече, а ги създаватъ чрѣзъ дружества, та,
 отъ една страна, забогатѣватъ, защото раз-
 играватъ безлихвени пари, за да не се свѣр-
 шватъ, а, отъ друга страна, подпомагатъ сил-
 но и по всевъзможни пътища за постигане-
 то на благосъстояние въ нацията си.

Ето истинската политическа икономия!

ВИНАРСТВОТО

Ако има нѣщо за укоряване у насъ въ-
 обще, то е, че нашия българинъ, колкото и
 да е трудолюбивъ, никакъ не се грижи да
 подобрява, да усъвършенствува работата,
 която върши. Видѣлъ или чулъ веднѣжъ
 отъ баба и дѣдо, че това нѣщо тъй става,
 остава си съ този свѣтъ цѣлия си животъ,
 безъ да внимава, че ако се погрижи, ако си по-
 мисли добръ, ще може да намали и отъ трудъ и
 отъ врѣме. Така е и у винаритѣ у насъ. Нашия
 билъ той селенинъ или гражданинъ, глѣдатъ
 на гроздобера, само като на едно веселне, а
 не като на работа, която може да му при-
 несе добръ приходъ и убогачиване, та да
 не се оплаква, че нѣмало „алъшъ-веринъ“.
 Прѣзъ купъ за грошъ, събератъ гроздьето,
 само да не остане на лозьето, смачкатъ го за
 да си иматъ „винце“ за пиене какво-годѣ,
 и, ако имъ артиса, продаватъ го, само за да
 взематъ нѣкоя паръ за „харчлъкъ“! Има, на-
 истина, и нѣкои истински винари, които
 глѣдатъ на лозьето другояче, но тѣ съ че-
 татъ всекога на прѣстъе. Главната причина,
 по която тъй онеправдаватъ гроздьето, тия
 мързеливи и невѣжки притѣжатели на лозь-
 е, че тѣ немогатъ да се грижатъ, както трѣб-
 ва, въ врѣме на гроздоберъ и нито помислю-
 ватъ да се научатъ или слушатъ, та вмѣсто
 вино искаватъ нѣщо по-долно и отъ оцетъ,
 безъ цѣна.

Всичката грижа за винаря е въ врѣме
 на гроздобера. Ако се внимава да се събири гро-
 здьето отдѣлно отъ неузрѣлото, киселото, мук-
 лясжлото, да се туря въ поставъ и бжжи чисти
 не миризливи, да се глѣда съ пълна чистота да се
 смачкова и на врѣме да се туря въ бжжитѣ и
 да се не държатъ муслиясли и веднѣжъ изсѣж-
 нили прѣцини въ мѣстѣта, а да се натискатъ
 и държатъ вътрѣ въ нея, — всеки ще може да
 има добро вино.

Ний ще кажемъ дѣка на кратко и нѣкои
 подробности.

Още при събираньето на грозда отъ ло-
 зата могатъ да се отдѣлятъ отъ него изгни-
 литѣ зърна, а неузрѣлитѣ гроздове могатъ
 да се отдѣлятъ съвѣтъ отъ узрѣлитѣ. Ум-
 нитѣ винари даже отдѣлятъ и гроздьето по

категория: намидъ, маврудъ, мискетъ, бѣло
 гроздье и прч., за да правятъ прѣвсходни
 вина. Наистина, повече врѣме и работници
 трѣбватъ за такова внимателно събиране на
 гроздьето, нѣ пъкъ цѣната на виното, което
 ще излѣзе отъ това внимание, ще покрие сто-
 кратно тоя расходъ. Това нашитѣ притѣжа-
 тели на лозьа никакъ не съобразяватъ.

Тъпканьето, смачкването на гроздьето
 по насъ става, както е рѣкълъ прѣди хи-
 ляди години Дядо Ной. Смачкването е толко-
 ва важно за доброкачествеността на вино-
 то, щото трѣбва Общинскитѣ Управления и
 Окржнитѣ Съвѣти да се заематъ отначало
 да доставятъ въ всека община или село по
 една машина (менгеме) за изстискване на гроз-
 дьето. Кито нѣма друго срѣдство, ний нами-
 раме за най-лесно да се тъпче гроздьето съ
 крака, но тия крака трѣбва да не биватъ бол-
 ни, ранени, а да съ мити съ карболова вода
 (отъ аптеката) и послѣ съ сапунъ и чиста
 вода. Друго срѣдство, което се срѣщъ изъ
 Унгария за тъпкане на гроздьето, е да се
 цѣлятъ съ гроздье нарочни рѣдси плат-
 нени чували и да се тъпче надъ единъ на-
 клоненъ одъръ, за да се итеча мѣстѣта. Го-
 лѣма чистота се изисква особено по то
 срѣдство, — нѣщо, което у нашия проми-
 шленикъ почти всекога липсва.

Прѣнасянето на гроздьето по насъ ста-
 ва съ кораби, (постави или голѣми каци), въ
 които се хвърля гроздьето и се тъпче на ло-
 зьето, за да събере повече. Тия кораби прѣзъ
 лѣтото и зимата стоятъ захвърлени татъкъ
 изъ двора и всекакви нечистотии намиратъ
 въ него и по него мѣсто. Затуй тѣ трѣбва
 добръ да се измиватъ въ врѣла вода и, ако
 иматъ нѣкаква миризма, да се отнеме. Да го-
 воримъ, че тия кораби съ вѣдни — ще бж-
 де праздна приказка, затуй оставяме тоя
 въпросъ.

Бѣлото вино може да става и отъ бѣло
 гроздье и отъ черно-червено гроздье. Една
 разлика само въ работата има: Бѣлото гроз-
 дье може да се отдѣли отъ сокътъ си слѣдъ
 една седмица, т. е. може мѣстѣта да стои съ
 прѣцинитѣ отъ бѣло гроздье цѣла седмица
 и виното бива съ приятенъ ароматъ (повече
 да стои съ прѣцинитѣ не е полезно и даже
 може да бѣде вѣдно), а черното гроздье трѣб-
 ва да се смачква скоро (въ три-четире часа
 или най-много единъ день) и да се отдѣли
 мѣстѣта, защото, казахме и напрѣдъ, въ луспи-
 тѣ на черното гроздье има едно вещество, което
 бядисва сокътъ, ако прѣстои откъснато гроз-
 дьето повече отъ единъ день.

Червеното и черното вино става отъ черно
 и червено гроздье, прѣцинитѣ на което сто-
 ятъ повече въ мѣстѣта, но и многото безъ
 мѣрка стоене на тия прѣцинии насъ поврѣж-
 да виното, защото става стипцаво, мирисе на
 чешката и бива мѣтно.

По изключването на ученицитѣ отъ училищата.

Печално явление прѣдставлява присво-
 ната практика отъ нашитѣ училища или, по-
 вѣрно, отъ нашитѣ учителски съвѣти по не-

пълненето на закона, относително наказанието на сгръбнелия ученици. Необходимо е, да се погледне с сериозно внимание на тази страница отъ учителската дѣятелност, за да може да стои тя, колкото е възможно, повече близо до цѣльта, която се прѣслѣдва съ откриването на училища, и да бѣде повече съобразна съ положението на окръжаващото ѝ общество, по отношение на образованието и възпитанието му. Да не виждаме лошият послѣдствие отъ извѣстно дѣйствие, значи, да бѣдемъ пристрастни, да бѣдемъ каприциозни, егостични, или да бѣдемъ глупави, а въ общи думи, да бѣдемъ недостойни да постигнемъ подобреніе.

Фактоветѣ, които ний назовахме печално явление, сѫ прѣдъ очитѣ на всѣкого. Правителството, съ разрѣшеніето, разбира се, на законодателното тѣло, е открило за смѣтка на съкровището си училища изъ Княжеството, като и поставило законъ, подъ заповѣдитѣ на който да се управляватъ. Споредъ тоя законъ, директоритѣ на училищата, подъ своя отговорност, и учителскитѣ свѣти, между другитѣ допустимѣ права, могатъ и да исклучаватъ (да испиждатъ) ученици за некоректност, за важни нѣкои нарушения, установени въ правилникитѣ, и др. На пръвъ погледъ, всичко това е прѣкрасно устроено и едва ли не заслужва похвала, че правителството размислило обширно всѣки възможни случаи въ врѣме на обучаването. Но елате да надникнемъ въ училищата и да видимъ какво става тамъ!

Въ училището е забранено да има политика и тоя, който не се е подчинилъ на тая заповѣдъ, се испижда. Въ училището е запрѣтено да се пуши тютюнъ, и тоя, който прѣстѣпни, се испижда. Въ училището е прѣдписано пълно подчинение на учителя, а непокорния се испижда. Въ училището е заповѣдано редовно посѣщение, а нередовния се испижда, и др. т. Въ кратки думи, *нашитѣ учителски свѣти и директори испиждатъ точно, буквално закона, като иматъ за единствени мотиви простѣжката и закона.*

Добър ли е така?

Ний бѣхме зрители на раздѣла между родители и роднини съ синъ, комуто неминуемо прѣдстоеше да прѣскача морета, за да може да намѣри училище, защото съ исклучването му отъ една гимназия исклучва се отъ всѣки български училища. Съ какви горѣщи съзани, съ каква любовъ, съ какво голѣмо общество се испращахъ тия *прѣзрѣни* ученици ний глѣдахме. И тѣ не бѣхъ единъ — два — три — петъ . . . Отхранени, отгледани до юношеска възраст, тѣ се испращахъ тукъ-тамъ изъ други държави, за да не губятъ това си за наука врѣме, което никога нѣма да намѣрихъ, и хиляди благословни и благопожелания се лѣяхъ за щастливото имъ прѣминуване прѣзъ бездѣното пространство . . . Това, може още да се каже, е нищо, защото съ силата на бащиното богатство тѣ все пакъ не губятъ, но какъвъ процентъ може да се навади отъ богатіи ученици у насъ? Даже да оставатъ богатитѣ неучени, тѣ ще могатъ да живѣятъ безъ да тѣжатъ на чуждъ грѣбъ, но бѣднитѣ? Ето тука ни е думата и на тоя въпросъ посвѣщаваме това мѣсто.

Ний разсѣждаваме, че допустимото право на учителскитѣ свѣти и директоритѣ да исклучаватъ не добритѣ споредъ тѣхъ ученици, не е твърдѣ за употрѣбление, защото, ако единъ ученикъ (но не е само единъ) се исклучи по каквито и да бѣжатъ причини, той не печели, а губи, когато обществото, олицетворено въ Закона, трѣбва да се грижи да поправи, да възпитава, да посѣва характеръ и знание въ всѣкого. Нѣма съмнѣние, има случаи, когато се изисква да се отдѣлжатъ недобритѣ, за да не поврѣждатъ дѣйствителнитѣ възпитаници, но има и друго нѣщо: причината на отлѣчването трѣбва много внимателно да се прѣтѣгли, да се постави, тъй да се каже, на възни съ опия грозни послѣдствия, които ще се посѣятъ въ случай на исклучване. Такива исклучвания има и вънъ отъ училището: въ жи-

вота, прѣзъ правосѣдието; но колко и какви прѣдпазливѣ мѣрки се взематъ за узнаване-то на истинната и, най-важното, за узнаването на ползата отъ исклучването! Всичкото туй като става за всѣки смъртенъ, който е живѣлъ, работилъ, можеби, и остарѣлъ, па и вече добръ извѣстенъ, като каква полза може да принесе на обществото съ своята въ него битностъ, — какви трѣбва да бѣжатъ мѣрцитѣ спрямо единъ ученикъ, почти всѣкога непълнолѣтенъ, човѣкъ съ неоткрито бѣдѣще, съ чудни, пламенни, повечето даже фантастични, стрѣмления. — Човѣкъ, който се нуждае още отъ свѣти, наставления, наука? Длъжностъ ли би испълнило обществото, ако му запрѣтеше да се учи, само защото направилъ пѣкоя не важна прѣдъ свѣта постѣпка (разбира се, некриминална, макаръ даже и за такива закона — криминални — да бива много снисходителенъ, кога сѫ извършени отъ не пълнолѣтни) въ училището или вънъ отъ него? Освѣтъ това, тъй ли съвършени сѫ нашитѣ учители, щото да могатъ безъ всѣка страсть да рѣшаватъ участъта на младитѣ юноши, които сѫ се прѣдали на образованието (защото, ако ученика е тъй разваленъ, щото да заслужава напълно испижданіе, той, прѣди всичко, не би влѣзълъ въ училището да се учи)? Не може ли да се случи, щото учителя да е повече виновенъ въ конкретния случай? Имаме ли ний, българитѣ, възпитатели на младитѣ още отъ дѣтинство, та да имаме право да изискваме отъ ученицитѣ пълна аккуратност? Не е ли кривъ първоначалния учител — наставникъ, че още въ отдѣленията не е съумѣлъ да веѣ въ ученика изискуемитѣ качества? Не е ли, слѣдъ туй, несправедливо да се испижда ученика и да се остави на дявола, като знаемъ, че на сто единъ едва достига гимназията по насъ? Да се исклучи ученикъ отъ училище за обикновенни, маловажни прѣдъ свѣта, простѣпки, значи: 1) да се опозори прѣдъ другари, родители, роднини и общество, като немирникъ, разваленъ, — нѣщо, което може да го отчае въ младитѣ години, и истинна да го разврати, развали, защото такъвъ младъ момѣкъ никой не ще го вземе при себе си на работа и 2) да се остави неукъ; защото не се знае да ли слѣдъ врѣме ще се залови да се учи.

И защо е, въ дѣйствителностъ, исклучването отъ училище? За нищо друго не може да бѣде, освѣтъ за да не се развратятъ и другитѣ ученици. Закона, вѣроятно, е рѣкълъ: „по добръ да съсишемъ единъ, за да запазимъ всѣки“. Единъ! А колко още такива „единъ“ има въ шумния свѣтъ! Трѣбвало, споредъ закона, да се исклучватъ развалени ученици, *за да не поврѣждатъ другитѣ*. Но каква тъй голѣма врѣда може да бѣде въ едно училище отъ двама-трима непослушни, немирници ученици? На-ли е установенъ надзоръ, има дисциплинарни наказания, а и, като ученикъ, все не ще може да отиде до тамъ, щото да се развращаватъ ученицитѣ. — Па и — нудна работа! — нема, най-послѣ, съ такива срѣдства трѣбва и може да се поправятъ и държатъ ученицитѣ въ пътятъ на истинското образование? Нека ни се позволи да не се съгласяваме: отличното повѣдение и образование на ученицитѣ се постига хиляди пѣти по-сполучливо съ ученически дружества, подъ раководството на добри учители, съ училищни библиотекѣ, съ опрѣдѣлени на срокове учителски лекции и сказки върху образоването и възпитаването на характера, които не могатъ да оставатъ въ никой случай безъ грамадно благотворно влияние, а никога не съ строгоститѣ на закони и, по край тѣхъ, на учители, — строгости, които въ много случаи ожесточаватъ страдающия, вмѣсто да го поправяватъ. Цѣлия свѣтъ призна вече тѣзи истина: доказателства сѫ модернитѣ затвори. Да се испиждатъ ученици отъ училището — не е цѣръ, не е срѣдство за отстранение на врѣдътъ, защото цѣльта на училищата е да приематъ необразовани и лишени отъ истински характеръ и да ги пускатъ образовани и характерни (само образованиитѣ може да си съзгада изискуемъ примѣренъ ха-

рактеръ, а на домашното възпитание, ако не да влияе то върху характера, не може още у насъ да се расчитва: истинското, пълното домашно възпитание у насъ, се срѣща на рѣдко).

Исклучването на ученикъ отъ училището изисква се да бива въ извѣтрени случаи, и то строго опрѣдѣлени въ Закона. Да се исклучи ученикъ трѣбва да значи, че е непоправимъ съвършено, като се има и прѣдвидъ, че ученика е още младо сѣщество. *Даже нѣщо повече: въ закона не трѣбва да се прѣдвидѣ исклучване отъ училището.* Да се поставятъ каквито и да сѫ строги дисциплинарни наказания, но никога исклучване, поне у насъ. Това е и справедливо, и възможно. Ако надлѣжното мѣсто вземе въ сериозно внимание ползата отъ исклучването и въ противопостави на врѣдътъ отъ него, отъ исклучването, ний сме дълбоко убѣдени, че то ще распореди, най-малкото, да не ставатъ никакви исклучвания на ученици безъ нѣкава *извѣтрена* причина. Трѣбва да се има прѣдъ видъ, че не всѣкога ученицитѣ могатъ да бѣжатъ виновни и че тѣ сѫ бѣдѣщи граждани, въ които трѣбва да се посѣва любовъ къмъ справедливостта и къмъ истинската свобода.

П. Б-й.

РАЗНИ ВЪТРЕШНИ

— Министръ — Прѣдсѣдателя, г. Стамболовъ се завърналъ отъ Търново въ Столицата.

— Споредъ едно писмо отъ Цариградъ, публикувано въ в. „Свобода“, числото на българскитѣ дѣвойки въ Цариградскитѣ Американско и Френски училища достигало тѣзи година до 70. Тѣзи цифра е доста внушителна, мислимъ, за Министерството на Просвѣщеніето, за да се заинтересува върху причинитѣ, които каратъ българскитѣ бѣдѣщи майки да прѣдпочитатъ учението на чуждъ языкъ и на чужбина при толкова напълно изживяни дѣвически училища.

— Пловдивскій прокуроръ А. Митровъ се самоубилъ съ револверъ въ главата въ Кузденевския Манастиръ, Конушеска околия. Причината за самоубийството се полага да е била злоупотрѣбление на 7-8000 лева отъ Прокурорския паркетъ.

— Книгата „Нѣколко мисли за народния учител“, отъ г. Влайкова въ Пирдопъ, се прѣпечатала въ второ издание. Ний съобщаваме това рѣдко явление въ нашата книжнина съ пълно удоволствие.

— Балканската Телеграфна Агенция обявява въ в. „Свобода“, че съ готовност би прѣдавала телеграмнитѣ си на български, но българскитѣ абонати били малко, за туй кажи да тича всѣкий да се запише абонатъ. В. „Свобода“ пакъ добавя сѣщето, като дава да се разбере, че агенцията давала *бържи* новини. „Свобода“, види се, не се е заинтересувала да провери, да ли наистина агенцията дава „бържи“ новинитѣ и само за туй ще да казва така. Щомъ се дава случай, нека да кажемъ една истина: тукъ, въ Варна, четемъ телеграмми въ ромѣнскитѣ вѣстници отъ „Ромѣнската Агенция“ и на другия денъ и въ „Балканската агенция“ съ сѣщитѣ новини! Сѣтъ набързо, проверихме телеграммата отъ Бѣлградъ за назначенията на посланицитѣ. Тя е прѣдадена отъ ромѣнскитѣ вѣстници „(Bucarest, „Vointa Nationala“ и пр.) на 11-й Септември и носи дата 9-й, а въ нашитѣ вѣстници се появява на 12-й сѣщия съ дата 10-й! Иализа, че „Балканската агенция“ копира телеграммитѣ си отъ другитѣ агенции и ги прѣдава като свои, а не ги взема отъ мѣстото имъ. Много бържи! . . . Освѣтъ туй, споредъ обявлението ѝ, трѣбва да се абониратъ хората и да чакатъ да се прѣдаватъ на български кой знае кога! Не е ли по-просто Агенцията да почне да прѣдава телеграммитѣ си на български и тогава да има лице да кажи абонати? Тя иска да бѣде сигурна, съ паритѣ въ дѣлоба, защото казва: „сѣ една дума, испълненіето въ проектираното издание зависи единствено отъ поддържката, която то ще посрѣщне въ страната“. Но това нѣма да го бѣде никога у насъ, поне спрямо нежъ, пакъ отъ тукъ заключаваме, че Агенцията още много години ще ни натрапва на чуждъ языкъ *бързи* новини, които много ни трѣбватъ. . . . Неѣ не стигатъ тѣзи нарѣчениитѣ субсидии. . . . „Notre plus grand ennemi c' est nous mêmes“ — има една френска пословица. Защо правителството приема на френски телеграммитѣ? И тукъ пѣкакво международно право ли има? Или Агенцията не иска безъ народна възнаграждение? Ну, ее къ . . . , ако не иска! А мислимъ, че европейската дипломатия и европейското общественно мнѣние се раководятъ отъ подтвърденіята и опроверженията на „Балканската Агенция“ — тѣжко ни! Дипломатията си има органи, журнали — корреспонденти, пакъ ако има още нѣщо, като общественно мнѣние, надъ което да се влияе — ипсого, защото именно въ нуждитѣ мѣста нейнитѣ сѣ

ровержения не достигатъ или не се слушатъ: въ кой френски, руски или другъ чуждъ вѣстникъ е помѣстено опровержение отъ тѣзи Агенция за публикуванитѣ небезвѣстици? Ако е пъкъ тая Агенция за да дава новини само памъ, на българитѣ, ний можемъ да почакаме да се научимъ слѣдъ 2 дни, че Дръ Славковъ отъ Ломъ-Паланка се самоубилъ въ Виена, или че Гръцкия Кралъ тръгналъ отъ Копенхагенъ, или че Гирсъ отишълъ въ Венеция. .

ВЪНШНИ

Студенчески конгресъ въ Гюргево. Знайтъ нашитѣ читатели, че въ Гюргево, Ромжния, се готвѣше единъ студенчески конгресъ на 6-й, 7-й и 8-й текущй. Тоя конгресъ станж и се свърши вече. Тамъ присѣствуваха студенти отъ Сърбия, Гърция и България. Както ромжескитѣ вѣстници, така и самитѣ наши студенти разпиратъ, че сж били приети отъ ромжескитѣ си колеги твърдѣ дружелюбно: съ ржкоплѣскания и викове „да живѣе България!“, давали сж въ тѣхна честь банкети, казвали сж рѣчи, дигали сж тостове за Българската армия и прч. Въ конгресъ сж се разглѣждали нѣкои научни въпроси, а още и шумния въпросъ за балканската конфедерация, — въпросъ, който макаръ и да е политически, намѣрилъ мѣсто и въ размишленията на бжджнитѣ учени. Разбира се, да разрѣшатъ тоя въпросъ, тѣ не сж могли, но разглѣждали го отъ историческа глѣдна точка. Миѣннето, върху което не е имало споръ, е било, да се старайтъ балканскитѣ народи да се сдружаватъ и, безъ участието на Турция, да си раздѣлятъ Македония. Злощастна Македония! Много народи искатъ да ѣхъ иматъ за храненица! Нашитѣ студенти, до колкото знаемъ, сж изявили несъгласие особено за Солунъ, който рлизалъ въ смѣтката на Гърция, защото билъ близкъ къмъ нейъ и защото българския тамъ елементъ билъ незначителенъ. Намъ ни се виждатъ страни тия разисквания на младитѣ учени, но, като знаемъ, че тѣ нѣматъ въ политическия сѣтъ значение, не се пушаме на далечъ. Та и да дѣламъ тѣй безъ врѣме чужда земя, ше рѣче, „да кладемъ огнь и да поставимъ тиганя когато рибата е още въ морето“ . . . Онова, което може да прави какво годѣ впечатлѣние, е взаимното обращение на студентитѣ отъ 4-тѣ балкански държави. Студентитѣ си направили цѣлви нарѣдни кръгли значета отъ материя и си ги раздавали по народности. А сръбскитѣ студенти, за да избѣгнатъ, видн се, това раздаване, не сж направили такива прѣди фотографирањето, което станжло за конгресъ. Нѣшо повече даже: всичкитѣ други студенти имали на гърдитѣ си българскитѣ значета, а сръбскитѣ — не! Единъ отъ тѣхъ, който забравилъ съ врѣме да енеме българския трикологъ, закрилъ го въ врѣме на фотографирањето съ шапката си! Сърбно! Млади, бжджни учени мжже на своитѣ отечества, показватъ помежду си такива враждебни настроения! Какво събѣдство ше имаме ний съ тия братия сърби и въ бжджце, когато не могатъ да се задушватъ страститѣ и въ таквозъ невинно събрание?

Студентитѣ отъ конгресъ били поканени отъ ромжескитѣ си другари въ Букурещъ и въ Синая, за да видѣтъ нѣкои заблѣжителни исторически мѣста и мамѣтници. Въ Букурещъ е имало редъ банкети, съ тостове за всички балкански държави, единъ тостъ е имало между студентитѣ и за здравнето на нашия Господаръ — Княза. Единъ отъ сръбскитѣ студенти дигналъ наздравица за армийтѣ на Ромжния, Гърция и Сърбия, и само по подстрекаване изжрмѣла обща наздравица за българската армия. Разбира се, тия тостове излѣзли май младешки, но, въ всѣки случай, тѣ характеризиратъ взаимната имъ любезность. Сръбския студентъ не би смѣилъ отъ патриотически чувства да пне за здравнето на една армия, която е понижила честта на отечеството му, но пъкъ за туй сѣ повече прилично да не пне тостъ за армия. . Гръцкитѣ студенти сж се ограничили въ доказванењето на еднаквостта въ интереситѣ на Сърбия и Гърция и призовавали ги да си подадѣтъ ржка. Въ всичкитѣ отъ подобенъ родъ разисквания студентитѣ сж си служили съ историята. .

Студентитѣ се простили твърдѣ сърдечно. Даже и сръбеко-българскитѣ прощавания сж станали съ пѣдувки, макаръ на двѣ на три. Тѣ сж се сговорили да продължаватъ всѣка година събранията си, като се събиратъ въ столицитѣ на всѣка държава по азбученъ редъ.

Ний напълно одобряваме постѣпката на нашето правителство: позволенето на студентитѣ да отидѣтъ въ Ромжния, въ държавата, която толкова много ни е услужила въ нужда и, слѣдовъ, съ която е нужна пълна любезность и приятелство, но никогъ нѣма да одобримъ подобно позволение и за въ Българдѣ,

защото не може да има гаранция, че тия студенти, прѣдставляющи българската нация, ше бжджтъ приети прилично и че не ше станжтъ прѣдмѣтъ на нѣкакви подигравки.

АЛКООЛИЗМА ВЪ МЕЖДУНАРОДНИЯ ХИГИЕНИЧЕСКИ КОНГРЕССЪ. Тоя велитъ въпросъ се е разглѣдвалъ и на тоя годишния Международенъ Хигиенически Конгресъ, който се държа въ Лондонъ прѣзъ минжлий Августъ.

Първъ взелъ думата Сиръ Duce Duckworth. Да се запрѣти ствѣмъ продаванењето на спиртни пития, той намира тѣй глупаво, като да се запрѣти продаванењето на хлѣсъ. Злѣсто само е въ многото продаване спиртни пития. Испиванѣто на день една унция, до една унция и половина, спиртъ отъ възрастентъ челоуѣкъ е, споредъ него, дори полезно, защото спомага на смиланѣто на тежкитѣ ястия, но, разбира се, слѣдъ работенъ и на ѣдене. Колкото до дѣлата, спирта и въ най малки дози винаги врѣди и, за туй, оратора иска наказание за продавачитѣ на спиртни пития на непълноверѣстни. Още, да се запрѣти, пакъ подѣ страхъ на наказание, продаванењето на спиртни пития и на пияници и умопобъркани. На пияницитѣ ше е добръ, свършва оратора, да се отнематъ гражданскитѣ права и да не се признаватъ смѣтчителни вината имъ обстоятелства за прѣстѣпления, извършени въ пиянството имъ.

Г-нъ профессоръ Westergaard, отъ Копенхагенъ, настоялъ да се правѣтъ по-всестранни статистики за употреблението на спиртни пития, отъ които ше се вижда, колко повече разводи ставатъ у пияници, колцина послудаватъ отъ пиянство и колко е по-голяма болѣзненностьта и смъртността у пияницитѣ. И охтиката по-скоро залича пияницитѣ!

Споредъ речений профессоръ, най-много спомага противъ пиянството тежкий данѣкъ върху питеипродаванѣто, защото намалява кръчмитѣ, което се е доказало на практика особено въ Швеция, Норвегия и Финландия. Полезно се намира отъ сжщото лице и оставяњето на кръчмитѣ по-малко часове отворени, особенно въ праздници. Г-нъ Нормандъ Кириъ, прѣдсѣдателъ на Английското дружество за изучване причинитѣ на пиянството, говорилъ въ смисълъ на пълно въздържане отъ употребяване на спиртни пития. Споредъ него, въ Англия всѣка година умирали порано по окло 40,000 души поради пиянство. Числото на умирающитѣ, причинявано косвенно съ пиянството, било въ Англия най-малко двойно. Всичко се смѣта, да умиратъ годишно само въ Англия отъ пиянство около 220,000 души.

Сиръ Посифъ Фаръ, като говори отъ 40-годишни наблюдения, казва, че не е въобще добро да се не пие никакъ, особенно виното. Но туй за онѣзи, що сж си привикнжли, да си пийватъ. Младитѣ, които сж се научили да се въздържатъ отъ пития и тютюнъ, ше е винаги добръ, да се въздържатъ до край.

Г-нъ Ем. Алглавъ, профессоръ отъ юридическия факултетъ въ Парижъ, похвалява монополното продаване на спиртни пития. Споредъ него, *врѣдително е:* а) многото употребяване на спиртни пития, и б) продаванењето на лоши спиртни пития. Днесъ често не е начѣлно чистъ нѣто винений спиртъ. Нечистотата на спирта състои въ различни вещества, но най-много въ *амилческия* спиртъ отъ фабрицитѣ, който е седемъ пхти по-отровентъ отъ чистия спиртъ, т. е., отъ *етилческия* спиртъ. Туй се доказали особенно *Дюжарденъ-Бомсцъ* и *Андже*.

Монополъ трѣбва да има за цѣлъ продаванењето само на чистъ спиртъ и чистовени спиртни пития. Венчкий исларианъ спиртъ, прѣди да се изважда за продажъ, прѣзъ държавенъ контролъ да се изслѣдва, че е чистъ.

Съ наказване продавачитѣ на нечистъ спиртъ или врѣдителни за здравнето спиртни пития, цѣльта не може да се постига. За да може се узнаватъ спиртнитѣ пития, да ли сж отровни, една ока питье не сита за анализата, а най-малко трѣбватъ 30 оки!

За туй, свършва ученй французинъ, монополъ трѣбва да има на всѣхдѣ самата държава, защото инакъ рѣе ше се продаватъ отровни спиртни пития.

Ний изжизхмъ говореното на конгресъ по алколизма твърдѣ на вжсо, защото се надѣмъ, че рапорта на нашитѣ делегати въ Лондонъ, г-да Докторитѣ Золотовичъ и Сарафеиъ ше сжде обнародванъ въ „Държавенъ вѣстникъ“ за всеобщо поучение, а не ше остане и тѣхния рапортъ прибранъ въ дѣлата на Министерството, гдѣто ше да сж принити и рапортитѣ отъ делегатитѣ въ Парижъ лани на изложението и другадѣ.

МѢСТНИ

СТАТИСТИКА

Споредъ съставенитѣ прѣзъ 1890—1891

година отъ общинитѣ въ Варненското Окржжие поименни семейни списѣци :

Добричка Околия.		Наименованието на селата, градоветъ, общинитѣ и околийтѣ.	
Градъ Добричъ	Селата, на брой, 131 селушарани въ 13 селски общини	Всичко	
2185	7305	9490	Домакинства
2550	8779	11329	Вѣнчила
5102	21447	26549	Мжжеский полъ
5012	20172	25184	Женеский полъ
10121	41612	51733	Всичко отъ двата пола
3388	21654	26992	Възрастни способни за работа.
4244	17160	21404	Дѣтца.
539	2798	3337	Старци и сакати не способни за работа.
3917	15794	19711	Българи.
2312	21808	24120	Турци.
94	116	210	Гърци и гагаузи
2881	3462	6343	Татари.
349	5	354	Ерменци.
122	427	122	Евреи.
446	51733	873	Разни други народности.
10121	24330	51733	Всичко по народность
4011	20319	24330	Православни.
5193	25336	30520	Мухамедани.
349	5	354	Григорияни.
122	807	122	Израилтяни.
446	51733	51733	Разни други вѣри
10121	41612	51733	Всичко по вѣроисповѣданне.

Срѣдно число въ града.

На едно домакинство се падатъ около 5 души: 2 отъ женеский и 2 отъ мжжеский полъ, отъ които 2-тѣ възрастни и двѣтѣ дѣтца. Почти сжщото е и по отношение на вѣнчилата. Българитѣ, по численность спрямо турцитѣ и татаритѣ, се падатъ като 3 ерѣшу

2, а взето наедно числото на турците и татарите, българите остават като 4 срѣщу 5. Дѣтцата се падатъ едно на единъ възрастенъ способенъ за работа, а старците и сакати неспособни за работа се падатъ единъ на десетъ възрастни способни за работа.

Срѣдно число въ селата.

На едно домакинство се падатъ около 6 души: 3 отъ женски и 3 отъ мъжки полъ, отъ които 3-та възрастни, 2 $\frac{1}{2}$ дѣтца и $\frac{1}{2}$ старци и сакати неспособни за работа. Българите по численостъ спрямо турците, се падатъ като 3 срѣщу 4; спрямо татарите се падатъ като 3 срѣщу $\frac{3}{4}$, а взето наедно числото на турците и татарите, българите оставатъ 3 срѣщу 5. Дѣтцата се падатъ $\frac{3}{4}$ на единъ възрастенъ способенъ за работа, а старците и сакати неспособни за работа се падатъ единъ на 15 души способни за работа.

Срѣдно число въ цѣлата околия.

На едно домакинство се падатъ около 5 $\frac{1}{2}$ души: 3 отъ мъжки полъ и 2 $\frac{1}{2}$ отъ женски, отъ които 2 $\frac{3}{4}$ възрастни, 2 $\frac{1}{2}$ дѣтца и $\frac{1}{4}$ старци и сакати неспособни за работа. Българите по численостъ спрямо турците, се падатъ като 4 срѣщу 5; спрямо татарите като 4 срѣщу едно, а взето наедно числото на турците и татарите, българите оставатъ като 5 срѣщу 5. Дѣтцата се падатъ 1 $\frac{1}{4}$ на единъ възрастенъ способенъ за работа, а старците и сакати неспособни за работа, се падатъ единъ на 7 души възрастни способни за работа.

Подобни статистики ще дадемъ за всичките околии на окръга.

ТЕАТЪРЪ.

Въ Сѣбота (14-й) вечерта нахождащата се въ града ни театрална труппа — Драматическото Отдѣление отъ Столичната Драматическо-Оперна труппа — прѣдстави въ залата „Съединение“ драмата „Галилей“.

Въ Недѣля вечерта същата труппа прѣдстави комедията „Мизу Мисиркогъ“.

Въ тѣзи труппа се виждатъ двама-трима способни актьори, поне въ сравнение съ ония въобще, които въ градъщата по насъ съставляватъ театрални и др. развлѣчителни дружества, т. е. въ сравнение съ случайните, макаръ най-способни „любители.“ Така би трѣбвало и да бѣде, разбира се, защото тия двама-трима сж излѣзли на сцена вече отъ години и сж се прѣдали на туй, като на занаятъ. — Но не е достатъчно да има въ труппата само двама-трима прѣдседатели на това занятие, а другите, като слаби, да докарватъ утѣчение на зрителя и даже да поддържатъ способността имъ. Сжщото сме наклѣпни да кажемъ и за дамните въ труппата: и между тѣхъ, ако некажемъ г-жа Попова, която вече е присвоила свободни маниери, приежди къмъ изпълняваната роля, — една ли ще може да се покаже на нѣкаква способностъ. Съ тия си думи тукъ ний нѣмаме намѣрение да укоряваме никого, а желаемъ да обърнемъ вниманието на труппата въ избирането на другари любители.

Нѣмаме намѣрение да се занимаемъ и съ самите имъ горѣспоменати прѣдставления сега, защото и не струва: въ труппата не се държи никаква дисциплина, никакъвъ надзоръ надъ и задъ сцената нѣма, кой каквото науми — върши, гюрулти, смѣхове, караниа задъ и въ сцената и прѣ. Българска оправа. Шѣ забѣлѣжимъ само това, което сж забѣлѣзали и самите актьори. Въ всичките прѣдставления *първото мѣсто за публиката бѣше повече празно.* Знае ли труппата защо бѣше така? Да ѝ кажемъ: защото труппата е лѣнива и не учи драми. Тя прѣдставлява всѣкъждѣ: „Галилей“, „Мисирковъ“, „Благородника“, — „Благородника“, „Мисирковъ“, „Галилей“. Нѣма ли повече драми? Труппата добръ знае, че и минжлата година тукъ сжщитѣ е прѣдставлявала. Хората желажтъ да се различатъ по нѣкой частъ, но не за да глѣдатъ по 2-3 пѣти едно и сжщо. „Избрании и репертуаръ“ е твърдѣ бѣденъ.

— Театралната труппа заминж отъ града ни.

— Въ Четвъртъкъ, послѣ обѣдъ завалѣ силенъ дъждъ, който трая около 2 часа. Тоя дъждъ, който се чакаше отъ земледѣлицѣта тадѣва, причини нѣкои малки поврѣди въ града ни: въ пазаря събори единъ старъ дюненъ съ стоката му, подкопанъ отъ пороя и напълни и поврѣди нѣкой и друга къща. За другите по сжществени поврѣди на вѣнъ (защото дъжда бѣше голѣмъ всѣкъждѣ, особено на севѣръ къмъ Балчиъ) до сегѣ неможахме да съберемъ точни свѣдѣния. Дъжда прѣминж прѣзъ много стрѣхи, между които и стрѣхата и на печатницата ни, — обстоятелство, което принуди недѣйствиуването на машината и неспечатването на вѣстника ни на врѣме. Съвсѣмъ неопрѣдѣлена причина!

— Споредъ прѣброяването въ началото на тѣзи година, гр. Варна има население 24,260 души

— Пѣтници отъ Добричъ ни разправятъ за едно разбойническо нападение между ханицата „Балъджика“ и селото Алж-орманъ, край шосето Варна-Добричъ. Единъ кметски намѣстникъ отъ близкото село, турчинъ, ходжа, посаялъ пари отъ правит. даждия въ обичината за да ги прѣдаде, и по пѣтя, по пладнѣ, на 16-и въ понеделникъ, го прѣсрѣщили турци съ *„давраманъ!“* Кметския намѣстникъ, който билъ се *приготвилъ по смѣтѣ отъ едно куче*, грѣмнжлъ и ранилъ одного отъ разбойниците; починжла прѣстрѣлка и намѣстника, здравъ и читавъ, сполучилъ да умъртви и другиго отъ тѣхъ, та по тоя начинъ

ги распрѣснжлъ, а ранения и убития сж прѣминжали въ ржцѣтъ на властѣта. Разбойниците били 6-ма изъ Провадийско: 3 хвѣнжти вече (освѣнж горните 2 ама), а още единъ се крие. по и той билъ раненъ.

— Минжлата Сѣбота, на 14-то, по случай празника *Вздвиженieto на Честний Кръстъ*, Негово Високопрѣосвѣщенство Митрополита ни Г-нъ Симеонъ произнесе въ Съборната църква едно кратко, но толкозъ прѣкрасно и съдържателно слово, щото не можемъ освѣнж да съжжяваме, гдѣто на такъвъ важенъ за Християнството празникъ въ Божий храмъ имаше сравнително малко народъ. Да бѣше въ църква нѣкой високъ гостъ, не ще смѣнѣние, щѣха да бѣждѣ като на парадъ *всички*. Зеръ, защо ни е събирание въ молебни домове и слушанье поучения за дължността ни единъ къмъ други, макаръ и да се казва: *ме всички партизани (привърженци) на Исуса Христа?* Не искаме ни да чуемъ Христовото учение, *да се обичаме единъ други, да не се мразимъ и гонимъ, да си прощяваме злочинѣ, що си правимъ волно или неволно да не работимъ само за себе си, а и за ближните си и за всички страждущи и пр.*

— Позавчера, въ Недѣля, на 15-й того, Високопрѣосвѣщенный ни Митрополитъ държа, сжщо въ Съборната църква, друга проповѣдъ, която не бѣше помалко поучителна. Текста бѣше върху Спасителевитѣ думи: „Който ме обича, да вземе кръста си и да върви слѣдъ мене“, то естѣ да живѣемъ и въобще да постѣпваме въ работите си тѣй, както е постѣпвалъ Бого-Человѣка, чието име носимъ, но по заповѣдите на когото всѣкога не се водимъ, като първа прѣстѣпна стѣпка струваме съ нарушѣние на помалките Христови поржжж, доклѣ най-сетѣ оставаме само по име Християни!

— Приятно ни е по тоя случай да помнемъ, че споредъ една дописка до в. „Пловдивъ“ отъ София, обнародвана въ брой 102 на сжщия листъ, минуващото прѣди нѣколко деня на една софийска фамилия отново въ православнето отъ протестантизма се дължало на *по-честитѣ проповѣди, които починжж да се държатъ въ църквите ни.*

— Мѣстното Общинско Управление обявва, че гроздобера въ Варненските лозяя ще се почне на 30-й текущий, мѣсець. Згома поканватъ се лозаритѣ да се снабжджтъ съ *позволителни билети отъ общината*. Нищо друго не се казва въ обявлението на общината, но като вземаме прѣдъ видѣ, че тѣ заповѣдѣва, щото лозаритѣ да се ползуватъ отъ плодѣветѣ на имуществата си не безъ позволения на общината (!), прибавяме: да си тури всѣки лозаръ въ джеба парици, срѣщу данѣса, защото иначе ще се продава гроздобето имъ по 5 пари окая на пазаря... Ако нѣматъ пари, да взематъ съ лихва.

Ний осаждахме тога непрактично повѣдение въобще на общинските управления още въ първата си статия „Винарството“ (бр. 12-13) и сега нѣмаме нищо за допълнение.

— Пишжтъ ни отъ града, че нѣкои бербери, па дори и не бербери, имали обичай да исхвърлятъ помнитѣ си на улицѣтъ; посочватъ ни даже и лица, които най-много сж длѣжни да се грижжтъ за чистотата на града.

Обръщаме вниманието на градеките агенти.

— Варненските файтонджии иматъ единъ обичай, който, при всичко че имъ прави едно голѣмо удоволствие, би трѣбвало да се унищожи чрѣзъ едно осъдателно внушаванье отъ страна на полицията. Обичая се състои въ това: както си стои файтонѣтъ на едно мѣсто, изведнѣжъ файтонджията ще плѣне съ камшика конѣтъ и ще ги пусне на бѣгъ, па ако ще би и да е въ най-многолюдна улица — малко го е грижа него; или пъкъ ненадѣйно, както припуска, ще си обърне файтона на такава страна, гдѣто въ това врѣме вървжтъ, може би, трима четирма души. Желателно би било да се внуши, както рѣкохме по-горѣ, нѣкакъ си по-осъдателно на файтонджиятъ, да не обръщатъ Варненските улици на мѣсто за файтонджийски маневри.

— Добръ ще стори Общинското ни Управление да постави надписъ надъ вратата на общинската библиотека, сжщо и на прозорцитѣ. Хора, които иджтъ отъ вѣнъ и желажтъ да слѣжджтъ журналистиката или просто да се забавляватъ съ четене, не можжтъ да ж намиратъ и даже прѣдъ самата неж питатъ, кждѣ е библиотеката.

ПО НАШИТѢ ИЗЛОЖЕНИЯ.

Пловдивските вѣстници ни явихж, че градѣтъ Станимака рѣшили да построи свой павильонъ въ прѣдстоящото изложение въ Пловдивъ, въ който (павильонъ) да изложж всички, що се произвежда въ Станимака. Това рѣшение заслужва най-голѣма похвала и трѣбва да се послѣдва отъ всичките наши градове. Отъ програмата за изложенията, която сега се печати изъ вѣстниците, се вижда, че ще бжджтъ излагани нѣща не само по земледѣлието или само по искусствата и пр., но по всичко, което се произвежда или се употребява у насъ.

Но какво имаме ний, та сме се запършили изложение да правимъ? Ето питањето, което занимава мнозина, отъ като се чу, че ще ставатъ изложения. И наистина, какво

имаме ний? Знаемъ ли, какво имаме? За жалостъ — не. Его защо сж необходими изложенията, които има да станжтъ въ Пловдивъ и Руссе. На тѣзи изложения ний ще видимъ всичко, що се произвежда и употребява въ България, ще го сравнимъ съ чуждото и, ако сме останжли въ нѣщо назадъ (за което не ще никакво смѣнѣние), ще се мжчимъ да стигнемъ. Нека не се боижтъ нѣкои наши българи, че ще се посрамимъ съ тѣзи изложения, понеже — както чувяхме да казватъ — нѣмалѣ сме нищо, освѣнж допотопни орала и неизмѣнни гаванси и ракли. Нека се не боижтъ, казваме, защото тѣзи чужденци, които ще ни посѣтжтъ, сигурно щѣ знажтъ, че тѣ присѣтствуватъ на изложението на единъ народъ, който петстотинъ години е пжшкжлъ подъ турско робство и еднжтъ сега се е съвзелъ и е стжпжлъ на крака. Щомъ това се знае — нѣма какво да се боимъ, че ще се посрамимъ! Намѣсто да си задаваме разни страховѣ и нищо да не вършимъ, по-добръ ще сторимъ да се запъртнемъ и, кой както може, да помогнемъ на комисията, която се е завзела съ урежданѣтъ на изложенията. Всички: и учители, и сждии, и околийски началници, и инспектори, и директори — всѣкой може, стига да има добра воля и малко много патриотизмъ, да извърши по нѣщо за по доброто уреждане на изложенията. Отъ програмата се вижда, че за всички има работа. А особно подканваме общинските наши управления да послѣдватъ примѣра на града Станимака и да построжтъ по единъ свой павильонъ въ изложенията, гдѣто да изложжтъ всичкѣ по-важни произвѣдения на града си или на околията. По този начинъ тѣ ще улеснжтъ задачата на комисията и ще спомогнжтъ за повдигането на извѣстни занаяти въ тѣхния градъ или цѣлата околия. И тѣй, нека всички се въодушевимъ отъ идеята за доброто уреждане на изложенията, като бждемъ увѣрени, че ний тамъ ще познаемъ себе си, ще видимъ, въ какво сме напрѣднжли и въ какво сме останжли назадъ отъ другите народи, и ще вземемъ по рѣшителни мѣрки, за да ги стигнемъ. Нека оставимъ на страна враждитѣ, сплѣтнитѣ, гоненията, умразитѣ, страститѣ... Да се заловимъ за работа! Богъ помага на добритѣ прѣдначинания.

И. И.

КНИЖНИНА

Руските стрѣмления отъ Екатерина II 1777 г. до 1891 г. Отъ Р. Радославовъ. Стр. 78. Цѣна 1 левъ. Свищовъ. Скоропечатница на Дамяновъ и Казанджиевъ. 1891 г.

Съ тѣзи си книга г-нъ Р. Радославовъ е искалъ да ни запознае съ стрѣмленията на руската дипломация отъ Екатерина II чакъ до днесъ. Доста е трудна задачката, която си е задалъ той. Изисква се добро знание на историята и на всичките дипломатически сплѣтѣни, явни и тайни, отъ оная епоха до сега. За тѣзи цѣль трѣбва равнение изъ всевъзможни книжжъ, журналы, брошури, политически вѣстници; трѣбва да се знае ходѣтъ на общата политика, особено на ония държави, интереситѣ на които се срѣщатъ съ интереситѣ на Русия. Не е шѣга работа!

Г-нъ Р. Радославовъ е написалъ нѣщо, което има претенция да ни прѣдстави руските стрѣмления. Написалъ е г. Радославовъ това нѣщо не така, както би трѣбвало да се напишѣ едно историко-политическо съчинение, ами както се записватъ приказки: както го чулъ отъ бай Коля бакалина и отъ Христа Фукарѣта, тѣй го и написалъ. По единъ най-несериозенъ начинъ се е отнесълъ авторѣтъ къмъ такъвъ важенъ прѣдмѣтъ. А пъкъ голѣма е нуждата отъ едно сериозно съчинение по този прѣдмѣтъ, въ което да се раскрижтъ прѣдъ народа ни сжщните русски стрѣмления, та да исчерпжтъ веднажъ, за винаги иллюзиятъ на ония българи, които нищо добро не виждатъ въ България и вѣчно очакватъ нѣкако спасение отъ Россия.

Езикѣтъ на г. Радославовото съчинение стои по долу отъ всѣкаква критика. За любопитство ще направимъ нѣкои извлѣчения.

На стр. 11. „Когато“ руситѣ въ врѣме на войнѣта съ Турция задъ Дунава въ България, Българетѣ съ позапознаха съ руситѣ, . . . „блѣсна въ сърцето на българитѣ надѣжда, че хичъ олмаца московѣца ще ги избави“ . . .

На стр. 13. „А войната на 1853—56 г. Русия съ Турция блѣсна пакъ радостъ въ българското сърце“ . . .

На стр. 13. „Този въпросъ за свѣтитѣ мѣста

стана доста важен, и поченахъ *Европейскитѣ кабинети, Лондонъ, Парижъ и Виена, да размѣняватъ своитѣ дипломатически споразумения* . . .

На стр. 15. „Поченахъ да се пржекатъ научни книги съ добро и морално съдържание, както *журналистиката, особено она, която идеше задъ дунава, имаше идеи благородни, езикъ пламенъ, пълненъ (кой? езикътъ ли?) съ патриотически идеи*“ . . .

На стр. 20. „Самитѣ работници за прѣдстоящата гигантска и кръвопролитна война казвахъ на своитѣ привърженици, че ний трѣба да *земемъ всички страдания сполуки и на сполуки на собственитѣ наши сили*“.

На стр. 21. „Гор. Орѣховската чета подъ прѣводителството на Герге Измирлията, Христа Панова, *неможе да успѣе да излезе она и въ встаницитѣ да бѣжъ избрани и готова да вървятъ на бойното поле*“.

На стр. 26. „Тѣй и нашето признателно отечество, въздигна за знамение вѣчние паметникъ на Врачанското поле на вѣрния и истински синъ и Герой Христа Ботевъ за своето мило и любимо отечество за неговата свобода“.

На стр. 30. „Русския народъ възбуденъ страшно срѣщу турскитѣ извършени свирѣштва, лѣтеха като дъждъ заявления до Императора Александра II“.

На стр. 31. се казва, че „България страшно обича своята родина“ . . .

На стр. 34. „Мнозина даже отъ висшитѣ военни чиновне, незнаехъ, *що е за народъ този, който, населява тѣзи красна природа освѣтъ турцитѣ, които съ тѣхъ исторически се запознали, защото постоянно съ тѣхъ сѣ имали работа, а че има другъ много броевъ народъ освѣтъ турцитѣ, подъ име българе, никакво понятие нѣмахъ, но като поченахъ да се срѣщатъ съ българе, слушатъ езикъ доста сходенъ съ руския, тогава навадихъ думата: „Ето наши братушки“*.

И прочее, и прочее, и прочее.

Такъвъ е езикътъ на г-нъ Радославовото съчинение. Колкото пъкъ за прѣпинателнитѣ знакове и, особено, правописанието — нѣма да говоримъ; ще споменемъ само, че *сега за сега най-добро ръководство по материята езикъ е съставеното отъ г. Мишева*. За изучаване на правописанието могатъ да послужатъ тѣй сѣщо нѣкои отъ нашитѣ мѣсечни списания; напр. „Критика“, „Периодическо списание“, а тѣй сѣщо и „Сборникътъ на М-ството на Народно-то Просвѣщение“. Стига да има човѣкъ охота да се занимава.

Варна, 4 Септемврий 1891 г.

И. Прѣгледовъ.

*) Ний запазваме сѣщото правописание и употребление на прѣпинателнитѣ знакове.

Получени сѣ въ редакцията нови книги и списания:

1) „Числителница“ за долнитѣ класове на срѣдни училища. Книга втора за II класъ. Отъ А. Тодоровъ, прѣподавателъ при Държ. Реал. Училище въ Руссе. Издава книгопродавницата на С. Икономовъ въ Разградъ 1891 г. Стр. 212. Цѣна 1 левъ.

2) „Сама-Китка“. *Отборъ стихотворения*. Първий стрѣкъ. Прѣдлага Т. Н. Шишковъ, учителъ въ Варн. Държ. Гимназия „Фердинандъ I“. Собствено издание. Варна, печатница Л. Нитче. 1891 г. Стр. 64. Цѣна 60 ст.

3) „Съвременни мисли и расправи“. *Другий стрѣкъ отъ „Сама-Китка“* (Стихотворения). Отъ Т. Н. Шишковъ. Прѣпечатанъ у Л. Нитче. Варна, 1891 г. Стр. 64—128. Цѣна 60 ст.

4) „Пѣтеводителъ“ за Рилския Манастиръ, съ пѣтна карта. Издава Рилския Манастиръ. София, печатница на Никола Х. Йончевъ и С-ие. 1891 год. Цѣна 1 левъ.

ПОДАРЪКЪ

Администрацията на в. „Черно Море“ подарява на всичкитѣ публични Библиотека и Читалища въ Княжеството по една

ГОДИШНО ТЕЧЕНИЕ

отъ вѣстника, подъ условие да събере и испрати вѣска една Библиотека или Читалище само по петъ платени годишни абонаменти. Това правило ще се държи за вѣскаго.

Желающитѣ, да се ползватъ отъ тоя подарѣкъ, читалища трѣбва да испратятъ абонаментитѣ на името на

Редакторъ-Издателя.

В. Търновска Дѣвическа Гимназия.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 2501

Дирекцията на Търновската Дѣвическа Гимназия съобщава за знание, че въ пансиона при тая Гимназия има праздни мѣста и че желающитѣ ученички могатъ да ги заематъ до първий идущий Октомврий.

г. В. Търново, 6-й Септемврий 1891 г.

Директоръ: Петровъ.

ВАРНЕН. ДЪР. ДѢВИЧЕСКА ГИМНАЗИЯ

Обявление

№ 250

Лотарията, устроена за увеличението фонда на „Дружеството за подпомагане бѣдни ученички“ при Варненската Държавна Дѣвическа Гимназия, се тегли на 29-й Юний, при което спечелихъ слѣдующитѣ No No: 10, 17, 23, 30, 41, 52, 79, 99, 80, 114, 116, 127, 132, 135, 163, 187, 192, 212, 222, 242, 235, 251, 270, 258, 274, 294, 303, 345, 327, 337, 369, 376, 377, 393, 424, 412, 427, 444, 475, 459, 486, 493, 533, 565 и 551.

Притѣжателитѣ на горнитѣ номера се приканватъ да прѣдставятъ или испратятъ билетитѣ си въ Дирекцията на гимназията и получатъ спечеленитѣ нѣща, най-късно до края на мѣсець Октомврий т. г.

гр. Варна, 29-й Юлий 1891 г.

Отъ Дирекцията.

КАРТА

на

КНЯЖЕСТВО БЪЛГАРИЯ.

Съставена по най-новитѣ източници въ мащабъ 1:500,000. Обѣма: Севѣрна и Южна България; Европейска Турция; Румѣния съ Добруджа; Сърбия; Босна и Херцег вина; Черна-гора и Гърция. Издание и печатъ на Янко С. Ковачевъ 1890.

КНИЖОВНО ИЗВѢСТІЕ

Нови учебници: числителница и геометрия (петъ издание) за долнитѣ класове на срѣднитѣ училища отъ А. Тодоровъ, за вѣскай класъ (I, II, III) особна книга, по единъ левъ вѣска, само първата книга на геометрията струва 50 ст. Всички интересующи се господи ще се отнасятъ до г-да книгопродавцитѣ С. Икономовъ въ Разградъ, А. Димитровъ въ Руссе, Н. П. Недѣлковичъ въ Търново, Ив. Б. Касжровъ въ София и до всички други въ България и Турско.

Порѣчки могатъ да се правятъ и чрѣзъ авторътъ въ Руссе.

КНИЖОВНО ИЗВѢСТІЕ.

Излѣзе отъ печатъ цѣлий учебникъ

Курсъ на срѣдновековната история,

съставенъ отъ В. Я. Шульгина. Прѣвелъ отъ 8-то издание Г. И. Пенковъ. Прѣдначенъ за учебникъ въ горнитѣ класове у мъжескитѣ и дѣвически гимназии и—педагогическитѣ училища.

Цѣна 3 лева.

Намира се за проданъ, въ Руссе въ книжарницата на Спиро Гулабчевъ и у прѣводача въ Каванлъкъ.

„НАЦИОНАЛА“

Главно застрахователно Дружество въ Букурещъ,

Узаконено въ България съ Княжески Указъ отъ 26 Януарий 1891 г. подъ No. 31

Дружественъ капиталъ 2,000,000 лева въ акции. Специална гаранция за България 300,000 лева, депозирани въ Българската Народна Банка.

Независимо отъ капитала въ акции, Дружеството е съставило единъ запасенъ фондъ 3,130,401 лева по операциитѣ за застрахования на живота.

Дружеството е успѣло да извърши до 31 Декемврий 1889 г. операции по осигоряване живота за лева 30282039.

Дирекцията нарочно испрати въ Варна единъ специалистъ-аквизиторъ Г-нъ Тачо Караколювъ за застрахования на животъ и опрѣдѣлени капитални. Приема и рискува въ

случай на война. Г-да желаючи да си осигурятъ живота или опрѣдѣленъ капиталъ, могатъ да се отнесатъ въ кантората на Г-на Ив. Карловский, гдѣто ще намѣрятъ всичкитѣ свѣдѣния и правилници по тѣзи частъ.

Полницитѣ се издаватъ на Български езикъ.

Условията на застрахованията у „Национала“ сѣ най-сгодни.

3—(23)—3

Отъ Сждебитѣ Пристави при Варненский Окрѣж. Сждѣ

ОБЯВЛЕНИЯ.

№ 2332.

Въ допълнение на обявленията си подъ N No. 2145 и 2309 отъ 20 Августъ и 12 текущия, първото публикувано въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 196, обявявамъ на интересующитѣ ся, че публичната продажба върху недвижимий имотъ на Кирча, Иванъ Х. Петрови и Х. Петръ Х. Матѣевъ, състоящъ отъ три магазини въ гр. Варна улица „Цариградска“ ще трае отъ 10 текущия мѣсець, до 10 Октомврий, и въ десетъ дневенъ срокъ съ право наддавание 5%. Първоначална оцѣнка 27,000 лева. Желающитѣ да наддаватъ могатъ да се явятъ всѣки присѣственъ день и часъ за наддавание въ канцеларията ми.

Гр. Варна, 20 Сврий 1891 год.

Сждебенъ Приставъ: Ив. Данчовъ.

№ 3585.

Подписанный обявявамъ, че отъ 24 Септемврий до 24 Октомврий 1891 год. ще трае публичната продажба на слѣдующитѣ ниви, находящи се въ землището на село Дели Юсуфъ Куюсу, а именно: 1) Нива 25 увр. мѣстность „срѣщо село“, при сѣсѣди: Свещ. П. Ганчовъ, Иванъ Петковъ и мерата, оцѣнена 25 лева; 2) Нива 20 увр. мѣстность „Хасанчюски Меше“, при сѣсѣди: Свещ. П. Ганчовъ и мешеликъ, оцѣнена 20 лева; 3) Нива 20 увр. мѣстность „срѣщо селото“, при сѣсѣди: Мудю Стояновъ, Димитръ Димитровъ и Лиляката, оцѣнена 20 лева; 4) Нива 15 увр. мѣстность „до корията“, при сѣсѣди: Димо Геновъ, Митю Георгиевъ, мерака и Ири Чаиръ, оцѣнена 15 лева; 5) Нива 10 увр. мѣстность „при чаиръ“, при сѣсѣди: Панайотъ Димитровъ, Свещ. П. Ганчовъ и двѣтъ страни брѣгъ, оцѣнена 10 лева. 6) Нива 11 увр. сѣщата мѣстность, при сѣсѣди: Манчу Дяковъ, Свещ. П. Ганчовъ, брѣгъ и пѣтъ, оцѣнена 12 лева; 7) Нива 10 увр. мѣстность „Армутлията“, при сѣсѣди: Дяко Митевъ, Свещ. П. Ганчовъ, Панайотъ Димитровъ и чаиръ, оцѣнена 10 лева; 8) Нива 20 увр. сѣщата мѣстность, при сѣсѣди: Димитръ Димитровъ, Митю Георгиевъ, притѣжателя и пѣтъ, оцѣнена 20 лева; 9) Нива 33 увр. сѣщата мѣстность, при сѣсѣди: Димо Геновъ, Нетко Митковъ, мешеликъ и Иванъ Петковъ, оцѣнена 33 лева; 10) Нива 10 увр. сѣщата мѣстность, при сѣсѣди: Исмаилъ Салимовъ, Иванъ Петковъ, пѣтъ и мешеликъ, оцѣнена 10 лева; 11) Нива 6 увр. мѣстность „Мешелика“, при сѣсѣди: правителственна нива, Исмаилъ Салиевъ, Иванъ Петковъ и Станко Николовъ, оцѣнена 9 лева; 12) Нива 6 увр. мѣстность „Гьолжу Орманъ“, при сѣсѣди: правителственна нива, Станко Николовъ и пѣтъ, оцѣнена 6 лева; 13) Нива 4 увр. сѣщата мѣстность, при сѣсѣди: пѣтъ Атанасъ Николовъ и пѣтъ, оцѣнена 4 лева; 14) Нива 10 увр. мѣстность до „Пикета“, при сѣсѣди: Пикета, Гора, Сивина, пѣтъ и гора, оцѣнена 10 лева; 15) Нива 35 увр. мѣстность „Ямалъка“, при сѣсѣди: Голѣмия пѣтъ, Панайотъ Димитровъ, Димитръ Стояновъ и правителственна гора, оцѣнена 35 лева, принадлежаща на Стефанъ Стояновъ отъ с. Дели Юсуфъ Куюсу, продаваеми срѣщу дългътъ му къмъ хазната, състоящъ отъ 10 турски лири.

г. Добричъ 16 Септемврий 1861 год.

1 П. Сждеб. Приставъ: Д. Капитановъ.

№ 3586.

Подписанный объявямъ, че отъ 24 Септемврий до 24 Октомврий 1891 год. ще трае публичната продажба на слѣдующитѣ ниви, находящи се въ землището на село Дели Юсуфъ Кююсу, е именно: 1) Нива 10 увр. мѣстность „Задъ Ямалжа“ при съѣди: отъ двѣтъ страни Исмаилъ Селимовъ, брѣгъ и Салийца, оцѣнена 10 лева; 2) Нива 15 увр. мѣстность „Даръ Бугасъ“, при съѣди: Минчу Руссевъ, Митю Георгиевъ, брѣгъ и Хасарлийский пжтъ, оцѣнена 15 лева; 3) Нива 10 увр. въ сжщата мѣстность, при съѣди: Ахмедъ и Исмаилъ Еминови, Чаталъ Орманъ и Хасарлийский пжтъ, оцѣнена 10 лева; 4) Нива 25 увр. мѣстность „Дрѣнака“, при съѣди: Димо Геновъ, Димитръ Пенчовъ и Хасарлийский пжтъ, оцѣнена 25 лева; 5) Нива 15 увр. мѣстность „Кжрски Кладенецъ“, при съѣди: Попъ Петръ, Атанасъ Николовъ, пжтъ и Иванъ Петковъ, оцѣнени 15 лева; 6) Нива 20 увр. мѣстность „подъ селото“, при съѣди: Панайотъ Димитровъ, Попъ Петръ и гробищата, оцѣнена 20 лева; 7) Нива 20 увр. мѣстность „Кушу Буруну“, при съѣди: Панайотъ Димитровъ Мудю Стояновъ и Попъ Петръ, оцѣнена: 20 лева; 8) Нива 5 увр. мѣстность „подъ Курията“, при съѣди: Димитръ Стояновъ, Станко Николовъ, пжтъ и Попъ Петръ Ганчовъ оцѣнена 5 лева.

г. Добричъ, 16 Септемврий 1891 год.

I Помощ. Сждеб. Приставъ: Д. Капитановъ.

№ 3587.

Подписанный объявямъ, че отъ 7 Октомврий до 6 Ноемврий 1891 год. ще трае публичната продажба на едно праздно мѣсто на дюкянъ, находяще се въ г. Добричъ, въ еменеджийската чаршия, на дължина 5 метра 55 сантиметра и на широчина 1 метръ 35 сантиметра, при съѣди: Хаджи Артюнь Хаджи Капрѣловъ, отъ двѣтъ страни и Изетъ Калфа Хаджи Ибриамовъ, принадлежаще на сирацитѣ Димисъ и Сали Халисови и на майка имъ Елифъ Хасарджикля Ибриамова отъ г. Добричъ.

Гр. Добричъ, 16 Септемврий 1891 г.

I П. Сждеб. Приставъ: Д. Капитановъ.

Н-о 3588.

Подписанный объявямъ, че отъ 2 Октомврий до 1 Ноемврий 1891 г. ще трае публичната продажба на една къща въ гр. Добричъ, ва II участъкъ, подъ No. 130, съ три стаи и дамъ покрита съ керемиди, при съѣди: Юмеръ Маджоръ Бекировъ, Ибриамъ Гавазовъ, Юукуъ Юмеръ Емурловъ и пжтъ, оцѣнена за 60 лева, принадлежаща на Айпе Емурлева отъ г. Добричъ, продаваема се срѣщу дългътъ ѝ къмъ Юукуъ Юмеръ Емурловъ отъ сжщия градъ, състоящъ отъ 78 л. 40 ст., остатъкъ отъ листа.

Гр. Добричъ, 16 Септемврий 1891 г.

I П. Сждеб. Приставъ: Д. Капитановъ.

№ 3591.

Подписанный объявямъ, че отъ 26 Септемврий до 28 Октомврий 1891 год. ще трае публичната продажба на една къща въ г. Добричъ, въ II участъкъ, подъ № 190, едноетажна съ четири стаи, покрита съ керемиди, при съѣди: Сарачъ Сали Хасановъ, Хашимъ Миноглу, Янко Стояновъ, и пжтъ, оцѣнена 300 лева, принадлежаща на Зиненъ Ахмедъ Ефендиева, отъ г. Добричъ, продаваема се срѣщу дългътъ ѝ къмъ Ж. Поповъ и Г. П. Касабовъ, настоящици на Г. Хаджи Василевъ, състоящъ отъ 1052 лева.

Гр. Добричъ, 16 Септемврий 1891 г.

I П. Сждеб. Приставъ: Д. Капитановъ.

№ 3592.

Подписанный, объявямъ, че отъ 24 Септемврий до 24 Октомврий 1891 год. ще трае публичната продажба на слѣдующитѣ ниви, находящи се въ землището на с. Екисча, а именно: 1) Нива 15 уврата, мѣстность „Бѣ-

лѣджекъ“, при съѣди: Ферадъ Налбантовъ, Емиръ Исмаиловъ и Помакъ Ибриамъ, оцѣнена 15 лева; 1) Нива 15 увр. мѣстность „Емишили“, при съѣди: Ибриамъ Али Ефендиевъ, Хюсепъ Хасановъ, Османъ Явашчиевъ и Ибриамъ Али Ефендиевъ, оцѣнена 15 лева; 3) Нива 7½ увр. мѣстность „Чешме Баши“, при съѣди: Сюлейманъ Кара Хасановъ, Мустафа Сургунлоолу, Мера, и Иса Топалъ Мустафовъ, оцѣнена 7 л. 50 стот. 4) Нива 5 увр. мѣстность „Куренъ“ при съѣди: Кара Мехмедъ Халачъ, Бекиръ Османовъ и Халилъ Сартмачозъ, оцѣнена 5 лева; 5) Нива 10 увр. мѣстность „Мера“ при съѣди: Юмеръ Юсеиновъ, плетъ, Еминъ Имамъ и мера, оцѣнена 20 лева, принадлежащи на Кадаръ и Мехмедъ Халачъ Османови отъ с. Екисча. продаваеми се срѣщу дългътъ имъ къмъ Илия Андѣевъ отъ г. Добричъ състоящъ отъ 147 л. 80 ст, остатъкъ отъ Листа.

Гр. Добричъ, 15 Септемврий.

I П. Сждеб. Приставъ: Д. Капитановъ.

№ 3590.

Подписанный объявямъ, че отъ 24 Септемврий до 24 Октомврий 1891 г. ще трае публичната продажба на една къща въ гр. Добричъ, въ IV участъкъ, подъ No. 500, едноетажна съ четири стаи, покрита съ керемиди, при съѣди: Налбантъ Халилъ, Бел-

беръ Ахмедъ и отъ двѣтъ страни пжтъ, оцѣнена 300 лева, принадлежаща на Исмаилъ Исмаиловъ отъ с. Кюпелеръ и Хюсепъ Исмаиловъ отъ с. Яетъкчиларъ. останала имъ въ наследство отъ покойния Хаджи Мехмедъ Исмаиловъ отъ с. Кюпелеръ, продаваема се срѣщу дългътъ имъ къмъ Хаджи Артюнь Хаджи Капрѣловъ отъ г. Добричъ, състоящъ отъ 4373 гроща.

Гр. Добричъ, 16 Септемврий 1891 г.

I П. Сждеб. Приставъ: Д. Капитановъ.

ХОТЕЛЪ ИМПЕРИЯЛЪ

(бывшій Хотелъ „Ллойдъ“).

Подписанный извѣстиямъ на почитаема публика, че наехъ друго здание въ главната „Преславска“ улица (бывшето помѣщение на Русското Консулато) и открихъ прѣвходенъ хотелъ съ

ГОСТИНИЦА И ГРАДИНА.

Г. г. посетители ще намѣрятъ най-възможнитѣ удобства, чистота и бърза прислуга.

Цѣни най-умѣренни.

Варна -ий Юний 1891.

Удѣлитель: Аристиди Мацини.

ПУБЛИЧНА ПОДПИСКА

ПЪРВО БЪЛГАРСКО ЗАСТРАХОВАТ. ДРУЖЕСТВО

„БЪЛГАРИЯ“ ВЪ ГР. РУССЕ.

ОСНОВЕНЪ КАПИТАЛЪ 1,000,000 ЛЕВА, РАЗДѢЛЕНЪ НА 10,000 АКЦИИ, ВСѢКА ЕДНА ОТЪ 100 ЛЕВА ЗЛАТНИ.

Управителний съвѣтъ на Първото Българско Застрахователно Дружество „БЪЛГАРИЯ“ противъ пожаръ има честь да извѣсти на почитаема публика, че уставътъ на Дружеството е вече утвърденъ отъ Негово Царско Высочество съ указъ отъ 23 Авг. 1891 г. № 134, обнародванъ въ Държавний вѣстникъ брой 189 отъ 1891 год. и че съгласно заблѣжката въ окръжното си отъ мѣсець Декемврий 1890 г. отвара публична подписка въ слѣдующитѣ градове на Княжество България:

Гр. София
„ Пловдивъ
„ Варна

ПРИ БЪЛГАРСКАТА НАРОДНА БАНКА

Гр. Свищовъ, при Първото Свищов. Акцион. Друж.
„ Шуменъ, при Шумненското Тър. Дружество.
„ Ломъ-Паланка, при Г. Сп. Хаджи Георгиевъ.
„ Видинъ, при Бр. М. К. Попови и Синъ.
„ Плевенъ, при Г. Константиновъ Върбенъ & С-ие
„ Търново, при Г. Ст. Недѣлковъ и С-ие.
„ Горня Орѣховица, при Г. Д. А. Буровъ.

Гр. Габрово, при Г. Т. Арнаудовъ и В. Кузевъ.
„ Ловечъ, при Г. Бр. П. Никифорови.
„ Казанлъкъ, при Дружество „Роза“.
„ Стара Загора, при Г. В. Марфовъ.
„ Сливенъ, при Г. Савел Райновъ и С-ие.
„ Севлиево, при Търг. Акц. Друж. „Напрѣдокъ“.
„ Силистра, при Г. Василь Димовъ.

Емисията на акциитѣ е al pari (100 лева златни акцията), отъ които половината, т. е, 50%, ще се предплатятъ при подписката, а остатъкътъ слѣдъ два мѣсеца отъ денъ на сключването публичната подписка.

Подписката ще се отвори на 15 Септемврий 1891 год. и ще трае до 30 сжщия мѣсець.

Слѣдъ окончателното сключиване на публичната подписка, ще стане общо распределение (репартиция) на акциитѣ между акционеритѣ.

Управителний Съвѣтъ счита за дължисеть да объяви на поч. публика, че Княжеското Правительство, при утвърждаването уставътъ на Дружеството, благоволи да го подкрѣпи съ слѣдующитѣ поддржки, неизбѣжни за сжществуването на подобно едно дружество:

- 1). Правителството да не иска гаранция отъ Дружеството „БЪЛГАРИЯ“.
- 2) Акциитѣ на Дружеството ще се приематъ за гаранция въ правителственитѣ учрѣждения, слѣдъ като станатъ нуждитѣ измѣненія, въ до сега сжществуващитѣ законоположения по този въпросъ.
- 3). Правителството ще усигури у това Дружество Държавнитѣ имоти, които то иска да тури подъ асигурация, за два периода (въ уставътъ единъ периодъ е равенъ на седемъ години) и съ условия, съ които сега сж усигорени другитѣ подобни Държавни имоти, и това да стане щомъ дружеството ся констатира окончателно и почне правилно и рѣдовно да функционира.
- 4) Да ся приематъ акциитѣ на Дружеството по тържната имъ цѣна въ всички държавни търгове, поряди и доставки, въ които ся изискува париченъ залогъ или поржчителство. Сжщото приемане ще ся препоржчи отъ Правителството на Окржнитѣ Постоянни Комисии и на Общинскитѣ Управления.
- 5). Напечатването на Държавний гербъ върху всяка една акция.

УПРАВИТЕЛНИЙ СЪВѢТЪ:

Предсѣдатель: П. А. Поповъ. Под-Предсѣдатель: Ив. П. Чорачиевъ.

Членове: Ст. Симеоновъ, Н. Българовъ, Ц. П. Ковачовъ, Д. С. Ионовъ, Д. Р. Драгановъ, Г. Р. Цанковъ, Сп. Стоманияновъ, Г. П. Геровъ, Тодоръ Ивановъ, Георги Петровичъ.

Гр. Руссе, Септемврий 1891 год.